

DŽORDŽ R.R. MARTIN

LEDENI ZMAJ

ILUSTROVAO
LUIS ROJO

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala:
George R. R. Martin, The Ice Dragon

Copyright © 1980 by George R. R. Martin
Ilustracije copyright © 2014 by Luis Royo
All rights reserved.

Copyright © za srpsko izdanje, Laguna 2019

POSVEĆENO FIPS,
koja se ovog prva setila
sa svom mojom ljubavlju

Sadržaj

Prvo poglavlje
DETE ZIME 9

Drugo poglavlje
TAJNE U SNEGU 23

Treće poglavlje
STIŽE MRAZ 37

Četvrto poglavlje
VATRE NA SEVERU 49

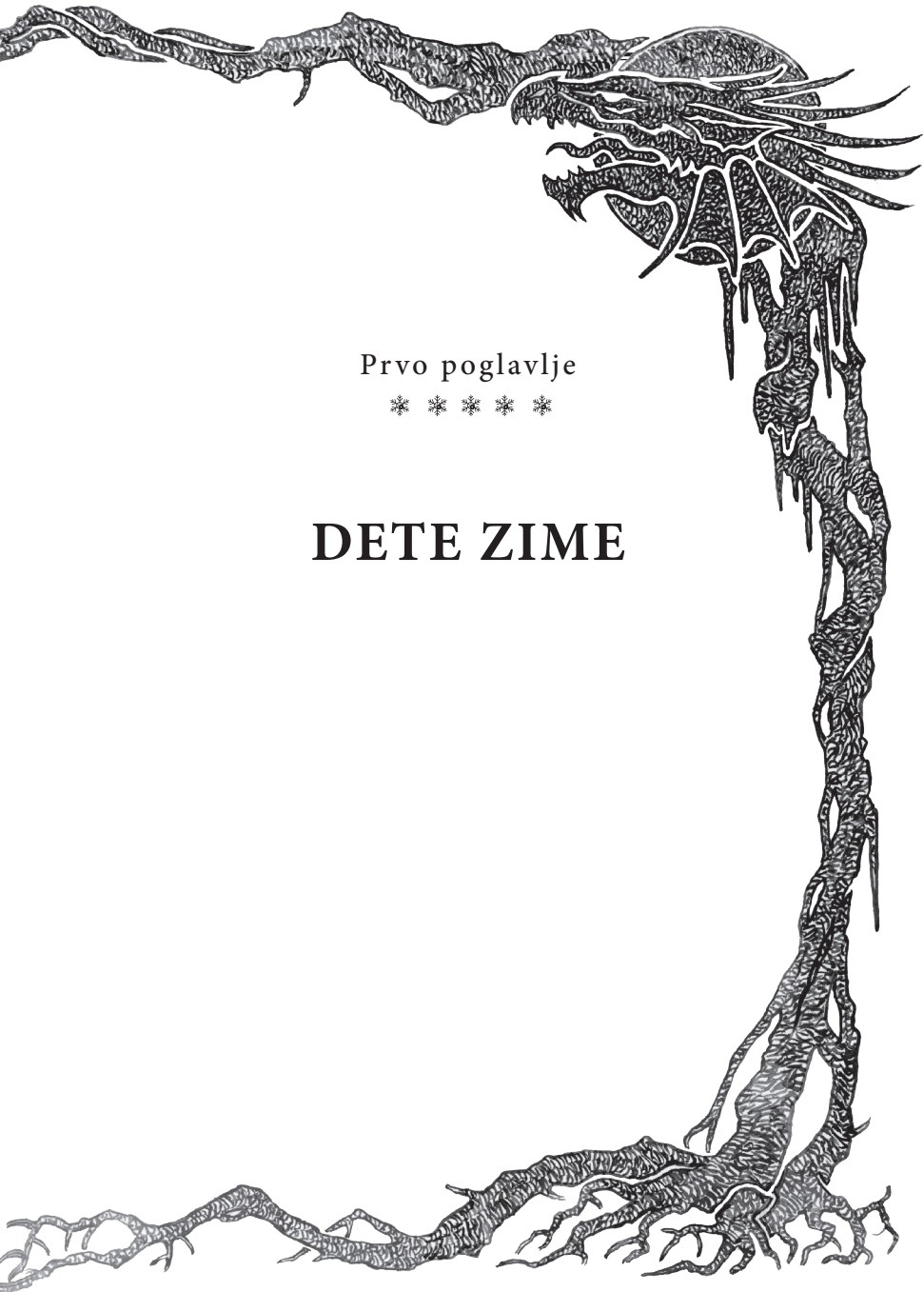
Peto poglavlje
PEPEO 61

Šesto poglavlje
BEKSTVO OD OGNJA 73

Sedmo poglavlje
LEDENI BES 87

Osmo poglavlje
PROLEĆE 99

Prvo poglavlje

* * * * *

DETE ZIME

DARA je najviše volela zimu,
jer kada bi svet stegnuo mraz,
dolazio je ledeni zmaj.

Nikada nije bila sasvim sigurna je li to
studen prizivala ledenog zmaja ili
je ledeni zmaj prizivao studen.

Slična pitanja često su mučila njenog brata Džefa, koji je bio dve godine stariji od nje i nezajažljivo radoznao, ali Adaru takve stvari nisu zanimale. Njoj je jedino bilo važno da studen, sneg i ledeni zmaj stignu na vreme.

Zbog svog rođendana uvek je znala kad će. Adara je bila dete zime, rođena po studeni kakvu niko ne pamti, pa čak ni baka Lora, koja je živela na susednom imanju i pamtila šta se zbilo pre nego što se iko drugi rodio.

Ljudi su i dalje pripovedali o toj zimi. Adara ih je često slušala.

Pričali su i o drugome. Rekli su da je mraz te užasne zime ubio njenu majku, da se prikrcao u dugoj noći porođaja, kraj velike vatre koju je založio Adarin otac, pa se ušunjao ispod slojeva pokrivača na porodiljinoj postelji. I govorili su da se hladnoća uvukla u Adaru još u materici, da joj je put bila bledoplava i ledena na dodir kada se rodila i da se nikad

nije zagrejala za sve godine što su od tada minule. Zima ju je dodirnula, ostavila beleg na njoj, i prisvojila je.

Da, Adara se uvek razlikovala od druge dece. Bila je veoma ozbiljna i retko se igrala sa drugima. Bila je lepa, govorili su ljudi, ali nekako čudno lepa, daleka, bele puti, plavokosa, krupnih, bistrih plavih očiju.

Retko se osmehivala. Da plače, nikad je niko nije čuo. Jednom, kad joj je bilo pet godina, nagazila je na ekser što je štrčao iz daske skrivene pod smetom i probio joj je čitavo stopalo, ali Adara ni tada nije ni kukala ni plakala. Oslobodila je nogu i otišla kući, ostavljajući krvav trag u snegu, a kada je stigla, samo je rekla: „Oče, povredila sam se.“ Za durenja, besove i suze običnog detinjstva nije znala.

Čak su i njeni najmiliji znali da je Adara drugačija. Otac joj beše krupan i grub čovek, pravi medved, koji nije mnogo voleo ljude, ali bi mu se lice razvuklo u osmeh svaki put kada bi ga Džef gnjavio pitanjima i uvek je bio spreman za zagrljaj i smeh s Teri, Adarinom starijom sestrom, zlatokosom i pegavom, koja je besramno očjukala sa svim momcima u kraju. Zagrljao bi on ponekad i Adaru, ali samo u dugim zimama. Osmeha, međutim, ne bi bilo. Samo bi je uhvatio i čvrsto privio njeno sitno telo uza se, svom svojom silnom snagom, pa bi zajecao iz dubine grudi i krupne slane suze skotrljale bi mu se niz rumene obraze. Leti je nikada nije grlio. Leti je imao previše posla.

Leti su svi sem Adare imali previše posla.